

чета, но го моли да му съдействува въ великото дѣло, като направи всичко възможно предъ капитанина Иванеску¹⁾), който пазилъ Букурещката бариера откъмъ Браила, щото, колата съ оржжието, което щѣло да бжде пренесено за възстанниците, да не се претърсвали. Филипъ Тотю обещалъ, а както по-нататкъ сжщиятъ разказва, успѣлъ да склони Иванеску и оржжието било пренесено.

Въ разговоръ за Панайотъ Хитовъ Хаджи Димитъръ казалъ за него: „Оставете вие Панайотъ, той иска да стане дипломатъ“. Караджата отговаря: „Докато играе ножа и куршума, нѣма кой да дипломатствува“ . . .

И започватъ, въпрѣки голѣмитѣ страдания и несгоди приготовленията за минаване на четата. Въ това велико народно дѣло взематъ участие редица заможни българи въ Румъния, които подпомагатъ съ парични дарения организираниѣ борци за свободата. Горещитѣ глави на Хаджи Димитъръ и Караджата запалятъ мнозина родолюбиви сърдца. Надаренъ съ способността да увлича съ своето разпалено слово, Караджата съ голѣмо търпение постоянствува, упорствува подъ прѣчкитѣ и неговата велика мисль прилича на лавина, която пониса и завлича и най-студенитѣ души,

¹⁾ Капитанъ Иванеску, който билъ на румънска служба е българинъ отъ Търново.